

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci proti obžalovanému **P. P. a spol. pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom** podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005 vrátane) rozhodol na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. októbra 2008 v Bratislave o odvolaní obžalovaného **P. C.** proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 10. mája 2005, sp. zn. 1 T 1/03

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. (zákona číslo 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) **sa napadnutý rozsudok z r u š u j e** vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 259 ods. 3 citovaného Tr. por. sa obžalovaný

P. C., narodený X., trvale bytom D.

o d s u d z u j e :

Podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005 vrátane) s použitím § 40 ods. 1 citovaného Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere **6,5 (šest' a pol) roka**.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa obžalovaný P. C. na výkon uloženého trestu odňatia slobody **zaraduje do druhej nápravno výchovnej skupiny**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 10. mája 2005, č. k. 1 T 1/03-2118, bol obžalovaný P. C. uznaný za vinného zo spáchania pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 219 ods. 1 Trestného zákona (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005 vrátane - ďalej len Tr. zák.), ktorého sa mal dopustiť ako účastník (pomocník) podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej dohode zavraždiť L. C. sa dňa 6. júla 1998 stretol v byte J. K. v D. s už odsúdenými R. R., M. T., P. P. a M. K., kde si opätovne potvrdili rozdelenie úloh tak, že odsúdený R. R. určil, že vraždu uskutočnia v tento deň v neskorých nočných hodinách tým spôsobom, že odsúdený P. P. vhozením kameňa do okna bytu L. C. tohto vyláka k oknu a odsúdený M. T. na neho vystrelí prinesenou zbraňou a odsúdený M. K. pri pohostinstve zvanom J. bude dávať pozor, aby nik nevyrušil odsúdených P. P. a M. T. a odsúdený R. R. spolu s obžalovaným P. C. budú zabezpečovať alibi pre celú skupinu svojou prítomnosťou na parkovisku pred hotelom F.. Následne odsúdení P. P. a M. T. odišli okolo 22.00 hod. na sídlisko C. k O., kde sa nachádzal byt, ktorý mal v prenájme L. C., odsúdený M. T. so sebou priniesol dlhú guľovú zbraň zn. Č., výrobné č. A. s puškohl'adom, ktorú mal v ilegálnej držbe a odsúdený P. P. so sebou priniesol kameň. Odsúdený M. K. zabezpečoval miesto činu tak, ako mu bolo určené. Po zaujatí stanoviska odsúdeným M. T. za kontajnerom oproti oknu prenajatého bytu L. C., na jeho pokyn odsúdený P. P. prišiel pod okno bytu poškodeného L. C., do ktorého hodil prinesený kameň, takto ho vylákal k oknu, a vtedy odsúdený M. T. zo vzdialenosti najmenej 14,30 metra jedenkrát na neho vystrelil a zasiahol ho do ľavého predlaktia a ľavej časti hrudníka, čím mu spôsobil zranenia – poranenie ľavej

prednej steny hrudníka s priestrelom dolnej hrudnej steny a zástrelom brucha s priestrelom a roztrhnutím slezinového ohybu hrubého čreva v dĺžke 10 cm s uviaznutím projektilu v zapobrušnicovej oblasti vľavo na úrovni driekového stavca chrbtice, otvorenú trieštivú zlomeninu ľavej lakt'ovej kosti so stratovým defektom kože a svalov z dľaňovej strany predlaktia, ktoré mnohopočetné poranenia spôsobili život ohrozujúce komplikácie, pričom v čase streľby na poškodeného L. C. odsúdený R. R. a obžalovaný P. C. sa nachádzali pred hotelom F., kde zabezpečovali alibi pre celú skupinu tak, ako sa predtým spoločne dohodli.

Krajský súd za to obžalovanému P. C. uložil podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaradil do tretej nápravno výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný P. C., a to ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 10. mája 2005, ktoré neskôr odôvodnil vlastným písomným podaním (č. l. 2143 až 2146 spisu).

Z obsahu tohto odvolania je zrejmé, že smeruje proti výrokom rozsudku krajského súdu o vine i treste. Obžalovaný v ňom v súlade so svojou doterajšou obhajobou poprel účasť na trestnom čine vraždy v akejkoľvek forme, teda aj vo forme súdom ustálenej pomoci. Poukázal na to, že nikto z ostatných obžalovaných (toho času už právoplatne odsúdených) nevypovedal tak, že by niektorému z nich sľúbil alebo ich utvrdzoval v tom, že im bude robiť alibi. Odsúdení P. a T. si mali ísť zabezpečovať alibi do motorestu v Trenčíne, kde za nimi mali prísť H., B. a Š. a títo im mali robiť alibi (čo vyplýva z výpovedí odsúdených K. a P. a je to uvedené aj v skoršom rozhodnutí najvyššieho súdu). Ďalej poukázal na konfrontáciu medzi odsúdenými P. a K., v rámci ktorej obaja vypovedali, že odsúdený R. v byte (toho času už nebohého) J. K. pred spáchaním činu určil úlohy len odsúdeným P., T. a K., pričom jemu žiadnu úlohu neurčil. Skutočnosť, že v čase spáchania skutku bol na parkovisku pred hotelom F. nepopiera, avšak nebol tam preto, aby robil nejakej skupine alibi. Stretnutie pred hotelom so svedkami K. a O. malo obchodný charakter, dopredu nebolo časovo naplánované, záviselo od návratu svedka K. z Bratislavy (čo potvrdzujú výpovede svedka K. a odsúdeného R.). Súčasne poprel, že by sa zúčastňoval stretnutí, kde sa preberala príprava vraždy a kde sa rozdeľovali konkrétne úlohy. Odsúdený P. ani v jednej z výpovedí nepotvrdzoval C. účasť na stretnutí na Ostrom vrchu, pričom toto tvrdil len odsúdený K., a aj to len preto,

aby sa obžalovanému pomstil kvôli osobným sporom (ktoré však bližšie nekonkretizoval). K stretnutiu v byte J. K. uviedol, že je možné, že sa tu s niektorým z odsúdených stretol, nakoľko tam chodil každý deň a všetci mali od nej kľúče, avšak ani odsúdený P. zo začiatku neopisoval jeho účasť na tomto stretnutí, keď vypovedal, že sa tam stretli len odsúdení P., R. a T., pričom jeho účasť na tomto stretnutí uvádzal až neskôr. Stretnutie pri elektrárni v Dubnici nad Váhom zase potvrdzoval len odsúdený K., pričom odsúdený P. tieto skutočnosti nepotvrdzoval v žiadnej svojej výpovedi, keď len pripustil, že niekedy sa možno pri elektrárni stretli, čím si ale nie je istý. Odsúdený K. však s istotou uviedol len to, že skutok išiel vykonať s odsúdeným T., a to priamo z bytu J. K., odkiaľ si odsúdený T. zobral zbraň. V ďalšom namietal rozpor medzi výrokovou časťou a odôvodnením napadnutého rozsudku, keď stretnutie pri elektrárni uviedol súd len v odôvodnení (a nie aj vo výrokovej časti) rozhodnutia. K stretnutiu v bare A. po spáchaní žalovaného skutku uviedol, že nie je pravdou, že s odsúdeným R. odtiaľ odviezli odsúdeného P.. Poukázal na to, že sám P. tvrdil, že ho odviezli B., H. a Š., pričom obžalovaný do baru prišiel aj odišiel spolu s odsúdeným R.. Poprel pravdivosť tvrdení odsúdeného K., naopak namietal nezohľadnenie výpovedí odsúdeného P., ako aj neodstránenie rozporov vo výpovediach týchto odsúdených krajským súdom. Konkrétne poukázal na rozpor vo výpovediach odsúdeného K., ktorý v prvej výpovedi uviedol, že namiesto toho, aby na mieste činu dával pozor, odišiel k svojej mame, odtiaľ do bytu J. K., odkiaľ ho obžalovaný a odsúdený R. zobrali do auta a vozili sa po Dubnici nad Váhom, aby boli videní, avšak v druhej výpovedi uviedol že išiel z miesta činu do bytu S. K., kde sa zabával so svojou priateľkou T. a priateľom S. K. C., čo menovaní svedkovia C., K. a T. potvrdili. Odsúdený K. teda nemohol byť súčasne v aute (s obžalovaným a odsúdeným R.) aj s uvedenými osobami. V závere uviedol, že sa cíti vinným len za to, že neohlásil spáchanie trestného činu, čoho si je vedomý a ľutuje toho. Krajský súd nevykonal po dvoch oslobodzujúcich rozsudkoch také dokazovanie, ktorým by boli odstránené pochybnosti o jeho vine, v dôsledku čoho sa domáhal aplikácie zásady in dubio pro reo. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec tomuto súdu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný i jeho obhajkyňa k predneseným písomným dôvodom odvolania dodali, že žiadajú odvolací súd o dôsledné zváženie všetkých rovín prejednávaného prípadu. Vyjadrili názor, že výpovede K. z celého trestného konania nie sú dôveryhodné a odsúdenie obžalovaného C. na nich založiť nemožno. Zhodne preto navrhli, aby druhostupňový súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vyniesol oslobodzujúci

rozsudok. Alternatívne, a to v prípade, že by odvolací súd predsa len dospel k inému právnemu názoru v otázkach viny a právneho posúdenia skutku, navrhli objektívne skúmať okolnosti účelu ukladania trestu, objektívny podiel obžalovaného na spáchaní skutku, jeho osobu, bezúhonnosť od inkriminovaného činu a v neposlednom rade aj dĺžku konania, ktorá od skutku uplynula.

Obžalovaný navyiac prezentoval, že od inkriminovaného času dozrel, po prepustení z väzby na slobodu sa oženil, zamestnal, plánuje si založiť rodinu a slušne vychovať deti. Trest uložený rozsudkom súdu prvého stupňa považuje vzhľadom na mladícku nerozvážnosť za príliš tvrdý.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky navrhol na verejnom zasadnutí druhostupňového súdu odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázal na správnosť postupu konania krajského súdu ako aj správnosť všetkých výrokov napadnutého prvostupňového rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zákona číslo 301/2005 Z.z. v znení zákona číslo 650/2005 Z. z. – ďalej len Tr. por.) nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por.; preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na (prípadné) chyby odvolaním nevytýkané, a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je sčasti dôvodné, v dôsledku čoho je potrebné napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. zrušiť a v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por. vo veci rozsudkom v rozsahu zrušovanej časti (o výške trestu a spôsobe jeho výkonu) opäť rozhodnúť.

Odvolací súd vo vzťahu k odsudzujúcemu výroku rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zistil, že prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu vyžadovanom ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por., nezistiac pritom dôvod na doplnenie dokazovania a ani skutočnosť, že by dôkazy krajský súd vykonal neobjektívne, resp. výlučne v neprospech obžalovaného.

V odôvodnení písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku krajský súd jasne vyložil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia

oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si niektoré z nich vzájomne odporovali, hodnotiac pritom aj obhajobu obžalovaného P. C.. Uviedol, prečo považoval dokazovanie za vyčerpávajúce a dostatočné, a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Keďže písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. a odvolacie námietky obžalovaného, resp. žiadne iné zistené okolnosti nemajú zásadný vplyv na správnosť meritórnych záverov veci, odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na tam uvedené dôvody, ktoré si osvojuje.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného je však nevyhnutné uviesť nasledovné:

V prvom rade vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný P. C. nesporne mal vedomosť o skutočnosti, že skupina pozostávajúca z ostatných, v súčasnosti už právoplatne odsúdených osôb R., T., K. a P., pripravuje vraždu poškodeného L. C.. Tento záver nesporne a hodnoverne vyplýva zo zhodných výpovedí odsúdených P. i K., pretože títo potvrdili a tým preukázali, že obžalovaný P. C. bol prítomný na stretnutí v byte J. K. v deň skutku. Z výpovede obžalovaného K. je nesporné, že určitý čas pred spáchaním skutku (asi 2 týždne) obžalovaný C. odovzdal odsúdenému K. ovládač na odpálenie výbušniny (nakoľko vražda poškodeného sa najskôr pripravovala iným ako napokon vykonaným spôsobom). Z ich zhodných výpovedí vyplýva, že aj obžalovaný C. patril do tzv. skupiny J. K., kde podliehal pokynom tak J. K. ako aj R. R. (odsúdeného ako organizátora predmetného pokusu o vraždu). Nelogická je obhajobná konštrukcia obžalovaného, podľa ktorej by určitá uzavretá skupina osôb plánujúca spáchanie tak závažného trestného činu akým je vražda, takéto stretnutie uskutočnila za prítomnosti ďalšej osoby, ktorú by nepovažovala za svoju súčasť, a ktorá by nemala o pripravovanom čine vedieť. Preto neobstojí tvrdenie obžalovaného C., že odsúdenému R. robil len vodiča a ak aj bol na miestach, kde k predmetným stretnutiam došlo, o dôvode a obsahu týchto stretnutí nevedel. Aj samotná neskoršia zmena výpovede obžalovaného v tom zmysle, že odsúdený P. sa mu k činu nepriznal (i keď pôvodne uvádzal opak) svedčí o loajalite k uvedenej skupine. Obžalovaný pritom vôbec nevedel vysvetliť, prečo ho odsúdení P. a K. podľa neho nepravdivo usvedčovali jednak z účasti v predmetnej skupine a jednak aj z ustálenej kooperácie

na samotnom žalovanom skutku vo forme plnenia konkrétnej čiastkovej úlohy. Obžalovaný až v odvolaní uviedol, že zo strany K., pokiaľ tento vypovedal proti nemu, ide o pomstu pre osobné spory, ktoré však v odvolaní bližšie nešpecifikoval. Navyše vo vzťahu k odsúdenému P. (ktorý ho taktiež usvedčuje) žiadne osobné spory neuviedol a nešpecifikoval. Pokiaľ ide o zmenu výpovedí odsúdených K. a P. na hlavnom pojednávaní v tom smere, že ich výpovede z prípravného konania mali byť vynútené zo strany polície, tomuto ich tvrdeniu súd prvého stupňa správne a logicky neuveril, pričom s odôvodnením takéhoto hodnotenia ich výpovedí v napadnutom rozsudku sa odvolací súd stotožňuje a naň v podrobnostiach odkazuje.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu žalovaného skutku, krajský súd správne protiprávne konanie obžalovaného P. C. posúdil ako pomoc k pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1, § 10 ods. 1 písm. c/, § 219 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účastníkom na dokonanom trestnom čine alebo jeho pokuse je, kto úmyselne poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, najmä zadovážením prostriedkov, odstránením prekážok, radou, utvrdzovaním v predsavzatí, sľubom prispieť po trestnom čine (pomocník). Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný C. sa stretol v deň streľby na poškodeného C. s ostatnými, toho času odsúdenými R., T., K. a P. v byte J. K., kde si opätovne potvrdili rozdelenie úloh smerujúcich k proklamovanému cieľu, ktorým bolo usmrtenie C.. Rozdelenie úloh vo vzťahu k obžalovanému P. C. spočívalo v tom, že odsúdený R. spolu s ním mal zabezpečovať alibi pre celú skupinu svojou prítomnosťou na parkovisku pred hotelom F.. Krajský súd správne konanie obžalovaného C. právne posúdil tak, že menovaný poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu utvrdzovaním v zabezpečení alibi. Aj ostatné dokazovaním preukázané skutočnosti (prítomnosť obžalovaného C. na Ostrom vrchu, pri elektrárni a v byte K.) potvrdzujú skutočnosť, že o príprave trestného činu vraždy vedel a svoju čiastkovú úlohu prijal. Záver skutkovej vety výrokovvej časti napadnutého rozsudku, podľa ktorého obžalovaný C. mal vytvárať a aj vytváral alibi (dôkaz o nevine) celej skupine je pravdivý a jeho nespornosť vyplýva nielen z fyzickej prítomnosti a osobnej účasti P. C. na stretnutiach, na ktorých sa vražda poškodeného L. C. pripravovala, ale aj z jeho konania po samotnom akte streľby iných členov skupiny na sídlisku Centrum I v Dubnici nad Váhom.

Po streľbe spolu s odsúdenými R. a K. sa vozili po Dubnici nad Váhom (aby boli videní) a potom sa všetci traja odviezli do baru A. (v Novej Dubnici), čím obžalovaný C.

pomohol vytvárať alibi aj odsúdenému K. (uvedené vyplýva z výpovede odsúdeného K. z č. I. 342 spisu a ako pravdivú túto výpoveď vyhodnotil už krajský súd aj najvyšší súd v rozhodnutiach, ktorými boli ostatní štyria účastníci žalovaného skutku právoplatne odsúdení).

Obžalovaný C. a odsúdený R. dovezli a vysadili odsúdeného K. pri pohostinstve J., kde mal plniť svoju úlohu (dávať pozor). Všetci traja po streľbe na sídlisku odišli do baru A. (v Novej Dubnici), aby tu vyzdvihli aj odsúdeného P., ktorého potom odviezli do Dubnice nad Váhom (čo taktiež vyplýva z výpovede odsúdeného K.), čím obžalovaný C. pomohol aj obžalovanému P..

Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný C. aktívne pomáhal ostatným členom skupiny – R. (poskytnúť alibi – bol sním v čase streľby), K. – dovezol ho k pohostinstvu J., vozil ho po Dubnici, aby bol verejne videný mimo miesta činu (alibi), P. – dovezol ho z baru A.. Tým, i keď nepriamo, ale pomohol aj odsúdenému T., ktorý v prípade existencie alibi u ostatných obžalovaných mohol logicky predpokladať, že s účasťou na žalovanom skutku nebude spájaný, a teda zostane mimo podozrenia.

O akceptácii svojej úlohy – poskytnúť ostatným pomoc pri trestnom čine vraždy - svedčí jeho prítomnosť na stretnutí v byte J. K. a aj to, že asi dva týždne pred činom dával odsúdenému K. ovládač na odpálenie výbušniny, keď podľa pôvodného plánu mal poškodeného odstrániť odsúdený K. (čo vyvracia jeho obhajobné tvrdenie, podľa ktorého sa o pokuse vraždy na poškodeného C. dozvedel až neskôr po čine).

Aj keď tieto podrobnosti nie sú expresívne uvedené v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku, je potrebné konštatovať, že je v nej ustálený ten podstatný skutkový záver, že obžalovaný P. C. zabezpečoval pre celú skupinu alibi (i keď nie iba svojou prítomnosťou na parkovisku pred hotelom F., ale aj svojím následným konaním), pričom tento záver odráža realitu skutočného deja v inkriminovanom čase, a preto je skutkovo nesporne správny. Absencia precizovania uvádzaných skutočností tak nemá vplyv na právnu kvalifikáciu súdom prvého stupňa ustáleného skutku, ktorá je správna.

Senát 3 To Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa týmto postupom plne stotožňuje i so závermi senátu 2 To rovnakého súdu, ktoré boli v minulosti prezentované v rozsudku

zo dňa 14. septembra 2004, sp. zn. 2 To 25/2004. Týmto rozsudkom v časti týkajúcej sa obžalovaného P. C. bol okrem iného zrušený pôvodný oslobodzujúci výrok rozsudku prvostupňového Krajského súdu v Trenčíne z 25. marca 2004, sp. zn. 1 T 1/03, (v uvádzaných smeroch sa poukazuje na stranu 25 dôvodov rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2004).

Odvolačí súd síce vyhodnotil odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine napadnutého rozsudku za neopodstatnené, avšak dospel k záveru, že v posudzovanej trestnej veci mal súd prvého stupňa v súčasnom štádiu trestného konania aplikovať ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák., teda mal v prospech obžalovaného P. C. použiť tzv. mimoriadne zmierňovacie ustanovenie.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Dôvodom na mimoriadne zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby v danom prípade (ktorou je v zmysle § 219 ods. 1 Tr. zák. 10 rokov odňatia slobody) je u menovaného dĺžka času, ktorá uplynula od spáchania skutku ako aj dĺžka jeho trestného stíhania. Žalovaný skutok sa totiž stal pred viac ako 10 rokmi (6. júla 1998), pričom obvinenie bolo obžalovanému vznesené 7. marca 2000 (teda pred viac ako ôsmymi rokmi). K uvedenej dĺžke trestného stíhania pritom obžalovaný svojim konaním neprispel, táto bola objektívne daná najmä počtom stíhaných osôb, právnou a skutkovou zložitou predmetnej trestnej veci, v dôsledku ktorej (okrem iného) došlo v skoršom štádiu súdneho konania k opakovanému (dvojnásobnému) zrušeniu skorších vo vzťahu k obžalovanému C. oslobodzujúcich rozsudkov. Popritom, okrem tejto okolnosti prípadu, je potrebné prihliadnuť aj na mieru účasti obžalovaného P. C. na pokuse vraždy poškodeného L. C.. Aj keď obžalovaný C. plnil pre ostatných členov skupiny už vyššie rozvedené čiastkové úlohy, nezúčastnil sa samotného aktu streľby na poškodeného (na rozdiel od odsúdených T., P. a K.). Forma jeho pomoci ostatným členom skupiny spočívala vo vytváraní alibi, a tým v ich utvrdzovaní, že v potenciálnom trestnom konaní im nebude z účasti na žalovanom skutku preukázaná vina a teda ani uložený trest. Tieto okolnosti je nutné v konečnom

a rozhodujúcom dôsledku považovať za menej závažnú formu konania, než spolupáchateľstvo (ako u iných menovaných odsúdených), alebo aj organizátorstvo predmetného trestného činu, za ktoré bol odsúdený R. R..

Preto za tejto situácie Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, pričom následne na podklade ustanovenia § 259 ods. 3 Tr. por. sám obžalovanému P. C., za aplikácie § 219 ods. 1 Tr. zák. a ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere šesť a pol roka. Na výkon tohto trestu ho zaradil podľa § 39a ods.3 Tr. zák. do druhej nápravno-výchovnej skupiny, keďže v tejto nápravno-výchovnej skupine bude jeho náprava a prevýchova lepšie zaručená ako v tretej nápravno-výchovnej skupine, kam by podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. vzhľadom na odsúdenie za trestný čin uvedený v ustanovení § 62 ods. 1 Tr. zák. mal byť zaradený.

Skutočnosť, že zmiernený trest odňatia slobody vo výmere šesť a pol roka bude z hľadiska naplnenia účelu trestu dostačujúci, nasvedčujú aj osobné pomery obžalovaného, u ktorého za obdobie od spáchania žalovaného skutku nebolo zistené, že by nevedol riadny život, čo je v súlade aj so závermi v konaní vykonaného znaleckého dokazovania znalcom psychológom, ktorý vylúčil u menovaného možnosť patologickej motivácie posudzovaného činu a osobnosť obžalovaného vyhodnotil z psychologického hľadiska ako nenarušenú.

Vzhľadom na vyššie uvedené závery, aplikujúc citované zákonné ustanovenia, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to obsiahnuté v enunciiate tohto rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 15. októbra 2008

JUDr. Ján M i h a l , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

